

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **R. S.**, zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vyšehradská 415/9, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2024, č. j. MV-78418-8/SO-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 10. 2025, č. j. 62 A 6/2024-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Věc se týká nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), z důvodu, že cizinec nesplňuje podmínku uvedenou v § 42g odst. 2 písm. a) tohoto zákona. Pracovní pozice, na kterou měla být zaměstnanecká karta vydána, byla totiž vyřazena z centrální evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty (dále též „evidence“). Řešena je právní otázka, zda může důvod nevydání zaměstnanecké karty odpadnout, je-li v průběhu správního řízení v evidenci nově evidována stejná pracovní pozice u téhož zaměstnavatele, avšak pod jiným číselným označením volného pracovního místa obsaditelného držitelem zaměstnanecké karty ve smyslu § 42h odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) je státním příslušníkem Indické republiky. Dne 24. 1. 2024 podal na Velvyslanectví České republiky v Dillí žádost o vydání zaměstnanecké karty. V úředním tiskopisu uvedl, že zaměstnanecká karta měla být vydána na pracovní pozici vedenou v evidenci pod číselným označením 22 570 380 787 – řidič nákladních automobilů, tahačů a speciálních vozidel (8332) u obchodní společnosti MEZADO, s.r.o. (dále jen „zaměstnavatel“). Ministerstvo vnitra zjistilo, že tato pracovní pozice byla z evidence vyřazena z důvodu pokuty uložené zaměstnavateli. Rozhodnutím ze dne 11. 4. 2024, č. j. OAM-9720-20/ZM-2024, zaměstnaneckou kartu podle výše uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců nevydalo.

[3] Toto rozhodnutí žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím potvrdila a odvolání stěžovatele zamítla. K námitce, že od 16. 5. 2024 byla v evidenci evidována u téhož zaměstnavatele stejná pracovní pozice pod číselným označením 29 326 440 778, žalovaná uvedla, že chtěl-li stěžovatel posoudit svou žádost ve vztahu k jiné pracovní pozici, měl požádat o změnu obsahu své žádosti ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu.

[4] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalované. Ve svém posouzení vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 29. 8. 2025, č. j. 5 Azs 186/2024-32, z něhož vyplývá, že zaměstnanecká karta je vázána na určitou konkrétní pracovní pozici uvedenou v evidenci, která je identifikována referenčním číslem. Nenachází-li se tato pracovní pozice v evidenci, je dán zákonný důvod pro nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Není podstatné, zda byla stejná pracovní pozice evidována i pod jiným referenčním číslem. Zaměstnanecká karta se vždy týká výlučně referenčním číslem určeného pracovního místa, které je podle § 42h odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zákonnou náležitostí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Měla-li být žádost posuzována ve vztahu k jiné pracovní pozici, stěžovatel měl požádat o změnu obsahu své žádosti.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalované

[5] Stěžovatel podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Napadený rozsudek navrhl zrušit spolu s rozhodnutím žalované a věc jí vrátit k dalšímu řízení. Krajský soud měl nesprávně posoudit právní otázku, zda je změna (nikoli zánik) referenčního čísla volného pracovního místa právně relevantním důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Podle stěžovatele jde pouze o technický a evidenční údaj. Pracovní pozice je definována zaměstnavatelem, druhem vykonávané práce a místem jejího výkonu, číslo volného pracovního místa ovšem není jejím definičním nebo obsahovým znakem. Nejde ani o údaj ve smyslu § 37 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, který definuje volné pracovní místo. Bude-li v průběhu správního řízení evidováno ke stejné pozici a místu výkonu práce číslo nové, podle stěžovatele tím odpadne důvod nevydání zaměstnanecké karty. Krajský soud se odlišným přístupem dopustil přepjatého formalismu.

[6] Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že stěžovatel uplatnil stejnou argumentaci jako ve správním řízení. Kasační stížnost navrhla odmítnout pro nepřijatelnost, případně zamítnout.

pokračování

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobou k tomu oprávněnou, včas a z důvodů, které zákon připouští. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

[8] Pro posouzení zákonných předpokladů, za nichž lze kasační stížnost věcně projednat, má význam, že stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí o žádosti o vydání oprávnění k pobytu. O takovéto žalobě je podle § 31 odst. 2 s. ř. s. oprávněn rozhodovat specializovaný samosoudce. Kasační stížnost ve věci, ve které v řízení před krajským soudem rozhodoval samosoudce a která „svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele“, je podle § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[9] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. je dán pouze za situace, že (1) kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu, (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, (3) kasační stížnost vyžaduje učinit odklon od ustálené judikatury, nebo (4) bylo-li v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Tato v minulosti vymezená kritéria se uplatní i za platné zákonné úpravy (např. usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, odst. [11]).

[10] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[11] Na posuzovanou věc plně dopadají právní závěry vyslovené v již zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 186/2024-32. Tento rozsudek řešil situaci, kdy správní orgán zamítl žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. b) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že nebyla splněna podmínka uvedená v § 42g odst. 2 písm. a) tohoto zákona. Potenciálnímu zaměstnavateli byla totiž v období posledních 4 měsíců pravomocně uložena pokuta za umožnění nelegální práce, v důsledku čehož bylo volné pracovní místo, na které měla být zaměstnanecká karta vydána, podle § 37a odst. 7 písm. a) zákona o zaměstnanosti vyřazeno z evidence. Samotná skutečnost, že po uplynutí uvedené doby je volné pracovní místo na tutéž pozici na základě oznámení zaměstnavatele krajské pobočce Úřadu práce České republiky a po případném novém provedení testu trhem práce (§ 37a odst. 4 zákona o zaměstnanosti) zařazeno do evidence, nemůže na důvodu nevydání zaměstnanecké karty nic změnit. Jde již o nové pracovní místo, na které se původní žádost o vydání zaměstnanecké karty – bez případného povolení změny jejího obsahu podle § 41 odst. 8 správního řádu – nevztahuje.

[12] Kromě toho se Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku zabýval povahou referenčního čísla, tedy číselného označení volného pracovního místa obsaditelného držiteli zaměstnanecké karty ve smyslu § 42h odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Dospěl k závěru, že referenční číslo není toliko technickým a evidenčním údajem, ale má svůj nezpochybnitelný význam, neboť je jím identifikováno právě konkrétní volné pracovní

místo, které je v daném okamžiku evidováno v evidenci. Jde o definiční znak pracovního místa (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 186/2024-32, odst. [21] až [24]).

[13] Ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudku ze dne 16. 10. 2025, č. j. 4 Azs 170/2025-24, který se týkal téhož zaměstnavatele a pracovního místa téhož referenčního čísla jako v nyní posuzované věci.

[14] Lze uzavřít, že ve věci stěžovatele nevyvstává žádná právní otázka, v níž by bylo možné spatřovat některý z předpokladů přijatelnosti kasační stížnosti. Krajský soud se nedopustil ani žádného pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Jelikož kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. podle úspěchu ve věci. Je tomu tak z toho důvodu, že při odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost jde o zjednodušený meritorní přezkum napadeného rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. se neuplatní. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, byť měla ve věci plný úspěch, žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2026

JUDr. Radan Malík
předseda senátu